

Arrest

**nr. 183 313 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM, die de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen genomen zijn op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zo wordt door de commissaris-generaal vastgesteld dat (i) het bewust en herhaaldelijk weerhouden van verzoeker om bij de eerste mogelijkheid die zich aandienende onmiddellijk asiel aan te vragen, de ernst van de door hen beweerde vrees ondermijnt, (ii) de door hen aangehaalde problemen van louter interpersoonlijke en familiale aard zijn en verzoekers uitdrukkelijk verklaarden buiten de problemen met verzoekers vader geen andere redenen waren waarom ze Servië hadden verlaten, en (iii) er voor de door hen aangevoerde problemen interne bescherming mogelijk is.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in hun asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat ze geen bescherming hebben gevraagd aan de politie omdat ze geen schande wilden toebrengen aan de familie en de Servische politie ook niet geïnteresseerd is in de problemen die Albanen ondervinden, stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze aldus in gebreke blijven.

Waar verzoekers wijzen op de algemene veiligheidssituatie in Servië, benadrukt de Raad dat dergelijke verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat ze in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaard hebben dat buiten de problemen met verzoekers vader, er geen andere redenen waren waarom ze Servië hadden verlaten (gehoor verzoeker 31 oktober 2016, p. 13; gehoor verzoekster 31 oktober 2016, p. 13).

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel

of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissingen niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

6. In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

7. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 januari 2017, wensen verzoekende partijen te benadrukken dat zij Albanese roots hebben. Zij wijzen erop dat de problemen die zij kenden met de getraumatiseerde vader inderdaad interfamiliaal zijn, maar dat de hoofdreden van hun vlucht uit hun land van herkomst eigenlijk ligt in het feit dat zij omwille van hun Albanese origine niet kunnen rekenen op bescherming van de Servische autoriteiten.

Betreffende het zeer algemene betoog van verzoekende partijen dat de hoofdreden van hun vlucht uit hun land van herkomst eigenlijk ligt in het feit dat zij omwille van hun Albanese origine niet kunnen rekenen op bescherming van de Servische autoriteiten, wijst de Raad naar de bestreden beslissingen waar door de commissaris-generaal met betrekking tot het beweerde gebrek van verzoekende partijen aan nationale bescherming terecht en op goede gronden het volgende wordt vastgesteld: *“Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw vader geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met hem in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan*

te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote verklaarden nooit enig probleem te hebben gehad met de Servische autoriteiten (CGVS, p. 7; CGVS echtgenote, p. 7-8). Verder gaf u aan nooit problemen met de Servische politie te hebben gehad en in Servië nooit aangeklaagd te zijn geweest of voor de rechtbank te zijn moeten verschijnen. U heeft tevens geen strafblad in Servië (CGVS, p. 7). Daarnaast blijkt uit jullie verklaringen dat uzelf en uw echtgenote steeds nagelaten hebben om de aanhoudende familiale problemen en de occasionele incidenten met uw vader aan te geven bij de politie of om op een andere manier bescherming te zoeken (CGVS, p. 14-15; CGVS echtgenote, p. 14-15). U verklaarde dit niet te doen uit respect voor de lokale tradities en om nog meer problemen met uw bredere familie te vermijden, aangezien jullie een grote familie zijn die meer dan 500 huizen bezitten (CGVS, p. 14-15). Uw echtgenote verklaarde op haar beurt dat het een grote schande voor de omgeving en de familie zou zijn indien u als zoon of zij als schoondochter een klacht zou gaan indienen bij de politie (CGVS echtgenote, p. 14). Dit is echter geen afdoende verantwoording voor uw nalaten de politie over deze feiten in te lichten. Het is immers de taak van de autoriteiten om u en uw familie, indien nodig, bescherming tegen uw belagers te bieden. Om bescherming te kunnen bieden, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van alle gegevens in verband met uw problemen. Indien zij hiervan niet op de hoogte worden gesteld, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. U verwees daarnaast naar het feit dat de Servische politie niet geïnteresseerd zou zijn in Albanezen (CGVS, p. 14). Dit is echter een blote bewering die u geenszins hard kon maken met concrete elementen. Gevraagd naar waarom u van mening was dat de politie niet geïnteresseerd zou zijn in Albanezen, stelde u louter dat indien zoiets wel het geval zou zijn, dat het ginder wel anders zou zijn (CGVS, p. 14). U heeft verder echter nooit negatieve ervaringen gehad met de politie. U antwoordde bovendien negatief toen u gevraagd werd of er ooit een situatie was geweest waarbij u naar de politie was gestapt en deze geweigerd had om u te helpen (CGVS, p. 14-15). Gevraagd of u in de toekomst een beroep zou kunnen doen op de politie in het geval van nieuwe problemen, verklaarde u dat dit nooit mogelijk zou zijn. U verwees daarvoor naar een incident waarbij een buurman van u vermoord werd en de dader nooit werd gevonden, alsook naar de vele familiale problemen die slechts na jaren opgelost raken (CGVS, p. 17). Hierbij dient er echter op gewezen te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, maar echter niet absoluut hoeft te zijn. Bescherming impliceert immers dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat de dader(s) van de moord op uw buurman (nog) niet door de politie werd gevonden (of niet blijvend konden worden vastgehouden en veroordeeld), kan immers te wijten zijn aan verschillende oorzaken, zoals de onbekendheid van de dader(s), het ontbreken van bewijs en/of het feit dat de dader(s) voortvluchtig zijn. Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt dat er in de Preshevë-vallei voor problemen van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard wel degelijk mogelijkheden bestaan om klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Uit de info blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten.”

Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen concrete en valabele argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op voormelde concrete vaststellingen van de commissaris-generaal, zo werd eerder in de beschikking d.d. 17 januari 2017 vastgesteld: “Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat ze geen bescherming hebben gevraagd aan de politie omdat ze geen schande wilden toebrengen aan de familie en de Servische politie ook niet geïnteresseerd is in de problemen die Albanezen ondervinden, stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze aldus in gebreke blijven.”

Verzoekende partijen ontkennen, noch betwisten aldus dat zij voor de problemen met verzoekers vader nooit hulp en/of bescherming bij de Servische autoriteiten hebben gezocht. Hun betoog als zouden zij, omwille van hun Albanese origine of om welke andere reden dan ook, niet kunnen rekenen op bescherming van de Servische autoriteiten, berust aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaringen, en mist derhalve elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt bijgevolg en verzoekende partijen maken niet

in het minst *in concreto* aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen, welke zoals zij zelf erkennen van louter interpersoonlijke en familiale aard zijn, aan nationale bescherming ontbeert. Ze tonen niet *in concreto* aan dat de Servische autoriteiten hen met betrekking tot hun problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Verzoekende partijen brengen derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 17 januari 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS